

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΒΕΡΝΙ ΑΝΓΟΥΣ (Αστριντομικού επιθεωρητού του Λονδίνου)

ΣΤΡΥΧΝΙΝΗ ΚΑΙ ΑΓΧΟΝΗ

ταν ή 19 Δεκεμβρίου 1934, στην πόλι Χάιλλ της 'Αγγλίας. 'Η κ. 'Εθελ Μάιου καθόταν στο παράθυρο κοντά. 'Απ' τ'ο κλειστό τζάμι έβλεπε την άπαλοστορμένη από χιόνια αλλη' της φυλάκης της, καθώς και τη χιονοσκέπαστη στέγη του άντικρινού χαμηλού σπιτιού. Τά τζάμια δια των σπιτιών άπάναντι, γυάλιζαν άπ' τις στερεές άκτίνες του χιονιστού χειμωνιάτικου ήλιου που βασύλευε. 'Απ' τις άμέτρητες καπνοδόξες των σπιτιών, άνέβαιναν ψηλά παχυνδιάρικες στήλες γαλάζιου καπνού...Κι' όμως... Τό σιδερόφραχτο κελλί της, ήταν ψυχρό και στεγνό!

'Η κ. 'Εθελ Μάιου, στέναξε βαθιά σέ μια στιγμή και μουρμούρισε, με βοηχοκωμένα μάτια :

—'Ω τ' χαρομηνες ύπάρξεις, ζών πίσω άπ' τά λοιπερά αυτά τζάμια!... Κι' αυτός ο πρόσχαρος καπνός, σημαίνει δια τά τζάμια άνόθινον εθιμίες φωτιές, ότι ή τσαγιέρας σιροβόζουον τραγουδιστά, κ' ότι γελαστά πρόσφατα γίωρα άπ' τη φωτιά πίνουν τό τσάι τους, χαίρονται και διασκεδάζουον !

'Ηταν οσαντινάδι χρόνων, ή κριρία Μάιου. 'Ω ένδ ήταν άπ' τά τόσο ήλιωομένη!... Σαφανταδού χρόνια

όσάοσο στη ράμι μιάς γυναίκας, είναι και τό άπογοητευτικό !... Καί εφανικά, με μουρμουρητό πικρομένο, ή κριρία Μάιου μονολόγησε ξανά :

—Σαφανταδού χρόνια! Μιά ζωή όλόκληρη! Κι' όμως μονάχα τά παιδικά μου χρόνια στάθηκαν λίγο γελαστά!... Άπό κει κ' έπειτα, λύτες, δάσανα, στεναγμοί, φαρμάκια... βστορα τό ε γ κ λ η μ α, και τέλος, σήμερα και χθές και τίς προάλλες... ή φοιχτές τ' ύψοις!

'Αγωνία ζωγραφίστηκε στό όρώο πόνιν κ' άφανσιμένο τώρατροσκόπό της, και τά χέρια της συσπάστηκαν και σφίχθηκαν άτελειοσμένα...

Σαφνικά, έκλεισε τά μάτια της: Μιά σιλουέτα άνδρική, όλοκάθαρη, ένας άνδρας νέος, γιγαντόσωμος, όρώος, είχε παρουσιασθή άπτόμα μπροστά της... 'Ηταν ό σίξινγός της Μάκ!... 'Ο Μάκ άπαράλλητος!

Θεέ μου, γιατί στεκόταν με τόση έπιμονή μπρος στό μάτια της, ό Μάκ;... Και πός καθόρθωνε νά δρσίσκεται όρθός, άφού τά πόδια του δέν πατοΐσαν καθόλου στό πάτωμα... Πός βρισκόταν εκεί όλοσάναντος, ό άνδρας της, ό λατρευτός της Μάκ;... Κι' όμως, ό Μάκ ειχε πεθάνει !... Τόν ειχε σκοτώσει, ή ίδια !...

'Ο Μάκ ήταν θαμμένος βαθιά στό έγγρό χόμα, και κάτω άπό μια βαρεά επάνωτο κάρνα, εκεί στό μικρό και κοντόν νεκροταφείο του Χάιλλ!...

'Ανατριχιασμένη ή 'Εθελ άπ' τη φοβερή όπτασία, έκλεισε τά μάτια της, και σκέπασε τό χλωμό πρόσωπό της με τά χέρια της... Κοί τότε, ή άναμνήσεις της—χαρομηνες μαζί και πικραμένες— άρχισαν νά όμοίον και νά στήνον τρελλό χορό, μέσα στό τρικουμένο μυαλό της:

'Ω, μόλις σάν χθές της φανόταν ή ήμέρα κατά την όποιαν ποιογνώρισε τόν άγαπημένο της Μάκ!... 'Ηταν παιδιούλα αυτή, όρσοση και ξένοιαστη και γελαστή, κ' ήταν ένα όρωο ψηλόκορμο παλληκάρι, έλο κέφι, χαρά κ' ύγεια, έκείνοσι!... Γνωρίστηκαν κατά τό διάστημα μιάς άπογειωμένης έκδρομής με δάκρα. Εκεί κοντά στό γραμμά και κατάφυτο ποτάμι... Κι' άπ' την ήμέρα εκείνη, άγαπήθηκαν τρελλά, και βλεπόντουσαν συχνά και κρυφά, άπολαμβάνοντες με δίωρα την άμοιβαία τους άγάπη!...

'Υστερα, ήρθε ή τραυματισμένη ήμέρα των γάμων τους... 'Αέξαστη γιά την 'Εθελ εκείνη ή ήμέρα. Της έφερε δάκρα συνηήσους ή θύμισή της...

'Υστερα, ήσαν τά παιδιά... Πρώτα, ένα κοριτσάκι... Και τόν άλλο χρόνο, ένα άγοράκι... Τά γλέντια κ' ή ξεγοισοιά των πρώτων μηνών του γάμου της, πέταξαν μακριά... Ψ

Και τόμορο κοράλι της γέμισε άπό έννοιες κ' άπό όκογενειακά καθήκοντα: 'Επλενε, σιδέρονε, κατάλωνε, έφοραβε... Σενυχτούσε στην κούνα ή στό κρεββατάκι των μικρών, κάθε φορά που άρρώστουσαν. Κι' άγωνιάνας γιά τη ζωή των άρρωστων παιδιών της, άγωνισόσε συγχρόνως μήπως ξυπνήσει τυχόν κ' έννοχληθή ό λατρευτός της Μάκ. Πόλοσμαν ό Μάκ έσπερε νά ξυπνήσει νωρίς τό πρωί, γιά νά πηγαίη στη δουλειά του!...

Κι' έσπερε νά κοιμάται καλά κ' άνενοχλητά ό Μάκ, γιά νά είναι κ' θε πρωί ξεκούραστος και φρέσκος...

Τά χρόνια κυλοΐσαν... Σκληρά χρόνια φτώχειας και στερησιών... Έβχαν διώξει τόν Μάκ άπ' τό αστυνομικό Σώμα, γιάτι τό ειχε όρει στο πιούδι... 'Εγινε έργάτης ό Μάκ, μιά άπό μέθυσος καθηήνησε και τεμπέλης... 'Ετσι, ήσαν χειμώνες δίχως κάρθωνα και φωτιά, ήσαν μέρες δίχως φραγητό, ήσαν νύχτες δίχως πετρέλαιο στη λάμπα... 'Εσφαγε στη σάαφη και στις ξενοδοσιές ή δύστηνη 'Εθελ. Μα έτα σπάνιαελεπε τό ψωμάκι άπ' τά παιδιά της και τό χατζήλνι, άπ' τόν άνεργο και τεμπέλη άνδρα της...

Κι' όμως ό Μάκ, ποτέ δέν έπαψε νά είναι όρωός, καθαροτημένος, κομψός, και... λατρευτός της!

Μά πόσο πόνεσε ή άμοιρη κ' άφανσιμένη γυναίκα, όταν κάποιο πρωί της ειπε μια γνωστή γειτόνισσά της:

—'Χθές ό άνδρας σου άγόρασε άπ' τό μαγαζί μου, κάτι καινούρια γλισσοστά ποτήφια!... Τη χρηστενισα!... Σού άρεσαν;

—Μού... άρεσαν... ποιά! κατάφερε νά τρανώσει ή φτοχή 'Εθελ.

Κι' άποικαρόσθησε άμέσως, γιάτι ή καρδιά της έννοιωσε ένα κνήμο άτασσο, και τά μάτια της δούρωσαν άπό δάκρα μακριά...

—Μάκ, άγαπημένε μου! έτι: στόν άνδρα της, μισή ώρα άργότερα, εκεί στό σπίτι τους που τόν βρήκε ακόμα νά κοιμάται. Πέσ μου τιά πούν... γιά και άγόρασε τά γλισσοστά, χθές βράδυ;

'Ο Μάκ άγόραψε άμέσως... Τη βλαστήμησε χυδαία... Πήδησε κάτω άπ' τό κρεββατι, και την άρσάσε άπ' τό λαμό. 'Ενωχλημένος άπ' την άδικαρη έρότησή της, την σακάτησε στό έξω!

'Αφανσιμένη άπ' τις στερησεις κ' άπ' τις ξενοδοσιές ή 'Εθελ κατάταε τά φαρμακεία της δάκρα, και ξενάστανε στη σάαφη της... 'Εμιαδ όμως, ύστερα άπό έβδομάδον ιπομνητέρι παρακολούθησε, ότι τά ματομένα άπ' τοίς κοπους της χρέματά της τά γλεντούσε ό άνδρας της με τη Λίλυ 'Ο Κόννελ... Κι' αυτή ή Λίλυ ήταν μια νόστημη και διεφθαρμένη εργάτρια, σ' ένα μοδιτοράδικο τ' πόλεως τον!...

'Όταν και βεβαίωθηκε γιά τό καινούριο δστυχμά της ή άμοιρη 'Εθελ, τό κίτρινο άπ' το σκυλλήσασ ζωή πρόσωπό της έγινε και πέσνον άπ' τη ζηλοισια!... Θεέ μου, τόν λάτρε ακόμα τόν όρωο της Μάκ!... Γιά γάκι τ' αυτή έγινε οπουλίδι, έγινε οκτροό σόκνινο τ' ρέλι. Κι' εκείνος την άπατοΐσε, εκείνος, χάι τά χάδια του σ' ένα άνάξιο βρωμιωόδο!

'Η κατάστασι έγινε άναπόσπρη... Στο κ' μέρα, βλαστήμηςε κάθε λίγο, εξεπορτίσασ, του Μάκ και γλέντια με τη Λίλυ όλονχτι.

Μαύρος τό μάτι της δύστηνης 'Εθελ... άγους στερησεις κ' ή κακομεταξοισια το Μάκ, την έκαναν έξω φρενών... 'Η προκλητική άπιστια του κ' ή ζηλοισια της, την άποτρέλλεσαν...

Κι' ένα πρωί, βουδή και στυγηή σάν στρίγλα, μια άποφασιστική και με χέρι σταθερό, ταύραξε άφθνη σ τ ο υ χ ν ι ν η στον καρφέ του!

'Εσφαγε τόν Μάκ στό καρδο χόμα ή 'Αστιντομία, και την 'Εθελ την κλειδωσαν στό καρδο κελλί της φυλάκης...

'Η φοβερή όπτασία του δολοφονημένου σύζυγου της, παχνίδιζε ακόμα μπρος στό άπλάνη, στό έξωλλά μάτια της...

—Κριόσι, ό άδειασιώτατος έσχετα!

Στή ωραία αυτή του διαμορφώοσος—την τόσο άπλά, με τόσο τρομοεή στη σημασία της— ή γυναίκα νινάχτηκε τρομαρισμένη.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Τι άπαντούν οι κ. κ. Αντ. Μπενάκης, Σταθάτος και Ζερβός)

Ο κ. Αντώνιος Μπενάκης, γιός του άειμνη μνηστου ευεργέτου Έμμανουήλ Μπενάκη, εινε από τα πιο έλεκτα μέλη τής άθηναικής Κοινωνίας Διευθυντής του όργανίου μουσειου, πρόεδρος του Ναυτικού όμιλου, μέλος του ίνστιτουτου βάρβακος, σύμβουλος εις διαφόρους συλλόγους, άναπτύσσει αξιόλογους φιλάνθρωπικην και εκπολιτιστικην δράσει. Κάτοχος μεγάλης περιουσίας, γνωρίζει να κάμη καλήν χρήσιν του χήματου. «Ητο άπαράιτητον, λοιπόν, να άπευθυνθώμην και πρós τον κ. Μπενάκη και να μάθωμην πός άπέκτησε τα πρώτα του χήματα.

Εις τήν σχετικην έρώτησιν μας ό κ. Μπενάκης μās άπάντησε: — Μου θυμίζετε τα πρώτα μου νεανικά χρόνια. Βεβαίως αι άναμνήσει τής πρώτης μου νεότητός μου εινε πάντοτε ιδιαίτερος εχάριστος, άλλα μέχρι σήμερα κανεις δέν μου έδωσε παρόμοιον έρώτημα. Με ήρωσκετε, λοιπόν, άφροσύμιστος και θά σάς παρακαλώσά να μη έπιμενετε.

Έξηγήσαμε στον κ. Μπενάκη ότι χάριν του «Μπουκέτου» έδεχθησαν ν' άπαντήσουν μέχρι τής στιγμής: οι άρχηγοι τών Κομμάτων, Άκαδημαϊκοί και άλλοι διακεκριμένοι. Έλληνες και ότι δέν θά έπρεπε να άποτελέσει έξαιρέσει άρνούμενος μέχρι τέλους.

— Άφου εινε έτσι, μās ειπε ό κ. Μπενάκης, θά σάς όμιλήσω. Εινε μάλιστα ή πρώτη φορά πού άποκαλύπτω το μυστικόν από τής πρώτης έμφανιστός μου στην βιοπάλη. Χρήματα άρχισα να κερδίζω από τήν ηλικία τών 21 έτων. Μόλις έτελειώσα τις σπουδές μου, έμπηκα, σύμφωνα με τήν έπιθυμία του άειμνηστου πατρός μου στα καταστήματα του Λονδίνου.

— Και ποιά ήταν ή πρώτη θέσει σας; — «Ημουν υπαλληλίσκος! Ο πατέρας μου και γιατί ημουν πολυ νέος τότε και γιατί ήθελε να εκτιμήσω τήν εργασία, ήθελεσ ν' άρχισω από τήν μικροτέρα θέσει τής ιεραρχίας, πού ύπηρχε στα καταστήματα του. Κι' αυτό δέν με έβλαψε καθόλου, άν και στην άρχή με πείραξε κάπως. Άργότερα κατάλαβα πόσο άφελήθηκα, για ν' άρχισω από τή θέσι του «υπαλληλίσκου».

— Έμειναν πολλά χρόνια στην θέσι του «υπαλληλίσκου», όπως τήν χαρακτηρίζετε;

— Στις επιχειρήσει του πατέρα μου άργάστηκα περι τα 30 χρόνια, στην άρχή στην Άγγλια και κατοπιν στην Αιγύπτω. Τα 5 χρόνια τα πέρασα υπαλληλίσκος και υπάλληλος, όσπου έγινα σύμφωρος και συνδιευθυντής, άφου έδειξα ο και φιλοπονια.

Ποιάς ήταν ό πρώτος μισθός, πού λάμβανετε;

Δέν θυμομαι άκριβώς, άλλα ήμπούνα ο σάς βεβαίως ότι ήταν μηδαμινός. Τόσο μάλιστα μηδαμινός, δέν μου έφτανε ούτε και για τα στοιχειώδη έξοδα, χωρίς μάλιστα τήν άνάγκη τής πολυέξοδη. Θυμομαι ότι ειχα πείσει ένα μικρό δωμάτιο, να με τό μισθό ποσάωρα δέν τα κατάφερα. Έπαιρα τόσα λίγα «υπαλληλίσκος» όποτε εάν πλήρωνα τό νοικι δέν ειχα για τό φαί!

— Θεέ μου! τρώασι. Ηθεε καλώς ή ώρα να μη κρεμίσουν; — Ναι, ήταν πραγματικά ή ώρα του άταχουνομού της... Το άσπλαγχνό δικαστήριου πού τήν κατέδικασε σε θάνατο ειχε όρισει τό σοφουροπο της 10 Δεκεμβρίου 1934 ως ώρα εκτέλεσεως τής ποινής της...

Άσπρονάλλης και σεβαστός ό έρημιστός τών φυλακών χάιδεψε με τό λιγνόν του χέρι τα μάλλι τα μέλλοθάντα, και μουρομύρισε: — Παντοδύναμε Θεέ μου, πολυεστίαζε κατέμα μας, ενόλογος και συχωρέσε με τήν άτιμη καλοσύνη Σου από τό δύνστιχο πλάσμα Σου!... Τα ζελάη του σκιντού έρημισών έστρεμαν...

Κι' ή γοντισμένη στα πόδια του άμαρτωλή, έκλεπασ σιωπηλή — Έφημεριδέεεεεε!... Η άπομνηνη θανατική εκτέλεσε!... Ο άπαγονομός τής δηλητηρωστικής «Έθελ Μίθωρ!» Γι' αυτήν φορά ήσπερα άπ' τό 1926 θανατώνεται γυναικα ι...

Όταν διάβασα τις τραγικές λεπτομείρεις του οικτρού αυτού δράματος στην έφημεριδα μουρομύρισα μέσα μου καταγανακτισμένος: 10 Δεκεμβρίου 1934 ι... Ατόπις ό «εμφλός Νόμος» άπαχόνισμα μιά δύστιχη γυναικα! Πόσο πιο δικαιο πόν θάν μου, να κρεμώσει τόν Μάχ Μάσωρ δύο τρία χρόνια πιο φρή, άντι να κρεμώση σήμερα ένα μαρτυρικό, πολυβασανισμένο, κι' άνεύθυνο θύμα ι

— Και... μένατε νηστικός; — Δέν έφθασα μέχρις αυτού του σημείου, γιατί ένοιώμια συχνά τόν πατέρα μου με συγκινητικά γράμματα. Έτσι έπειδι, αν άγαπούσε ό πατέρας μου και έπειδι στην δουλειά μου ημουντακτικά καθήριστη να παίρνω και ένα συμπληρωματικό έπίδομα, τέτοιου άσως ώστε ή ζωή μου να εινε συμπλημένη και να μη ξανοίγομαι σε διακεκδοσει. Άπό τόν τρόπο εκείνο τής ζωής, τόν όστιον μου έπέβαλε ο πατέρας μου, άφελήθηκα έξαιρετικά, γιατί συνήθισα από τότε να ειμαι ιστορικός μένος ό δια.

Έξ ίσου με τόν κ. Μπενάκη, κατέχει έξαιρετική θέσι στην έλληνική κοινωνία και ό κ. Σταθάτος. Πρόεδρος τής Ε. Α. Π. Α., πρόεδρος τής «Αερολόσης», σύμβουλος σε διαφόρους συλλόγους, έχει άφιρώσει και ό κ. Σταθάτος τή ζωή του σε δράσι φιλάνθρωπικη και εκπολιτιστική.

— Τα πρώτα χήματα τα έκέδισα στη ζωή μου, μās ειπε ό κ. Σταθάτος, ως υπάλληλος στις έπιχειρήσει του πατρός μου. Ο πατέρας μου, μās με τούς θέσις μου, άρχισαν τό στάδιον τους ως πλοίαρχοι. Είχαν μετοχές σε πλοία. Μετά παρόδον έτών μās με τήν προσωπικην των εργασιών, κατόρθωσαν να γίνου ιδιοκτήται πλοίων. Έπόμενον ήτο συνεπώς να δημιοργήσουν πολλές δουλειές για τις όποιες ειχαν άνάγκη υπαλληλών.

Ός υπάλληλος, λοιπόν, στις επιχειρήσει του πατρός μου εργάσθη στην άρχή του σταδίου μου και άπ' εκεί άπέκτησα τα πρώτα χήματα στη ζωή μου, τα όστια και έχρησιμοποίωσα για ν' άγοράσω βιβλία.

Ο κ. Αντώνιος Μπενάκης... (Σκίτσα του κ. Σοφ. Αντωνιάδη).

Βρίσκουμε τόν Πρωτανί κ. Ζερβό στη φρούρα τής δουλειάς. Τρέχει έναντα κάτω για να ρυθμίση διάφορα ζητήματα, πού προκύπτουν, τις ήμέρες αυτές.

Έξηγώμους στον κ. Πρωτανί τόν σκοπό τής έπιχειρήσεως μας. Μās δέχεται με ύποχρεωτική καλοσύνη και μās παρακαλεί να τόν άκολουθήσομε στο γραφείο τής πρωτανείας. Έχει βρισκόνται περιμενόντας τόν κ. Ζερβό, ό νεοδιορισθείς καθηγητής τής σχολικής ύγεινής κ. Λαμπαδάριος και ό κ. Κώστας Έλευθερουδάκης.

— Λοιπόν, έρωτούμε πός έκερδισατε τα πρώτα χήματα στη ζωής σας κ. Πρωτανί; Ο κ. Ζερβός δυσφορεί.

— Με έρωτάτε άν έχω χήματα! ρωτά. Του έξηγώμους ότι δέν έχουμε φιλιές με τήν έφορεία και δέν πρόκειται συνεπώς να τόν ένοχλήση κανεις εισπρακτορ τής! Η βεβαίως μας αυτή καθυστάζει τόν κ. Πρωτανί και δέχεται να μās άπαντήσει.

— Τα πρώτα χήματα, μās λέγει, τα έκέδισα από τις παραδόσει ως φοιτητής. Παραδόσει έκανα σε μαθητάς, συμφοιτητάς και...

Στό σημείο αυτό ό κ. Λαμπαδάριος χαμογελά και ό κ. Πρωτανί σταματά.

— Η έξομολόγησις αυή, παρατηρεί σε εθιμο τόνο, ήμπορεί να μου στοιχίση καμιά ιστορία με τήν γυναικα μου.

— Άλλά γιατί να έχετε τέτοιον όφρο, κ. Πρωτανί; Άκόμη δέν μās ειπατε τίποτε, πού να σάς κάνη ύποκτο στην κυρία σας!

— Δέν καταλαβαίνετε—παρεμβαίνει ό κ. Λαμπαδάριος—ότι ό κ. Πρωτανί παρεδίδε μάθηματα και σε συμφοιτητές του;...

Ο κ. Ζερβός δέχεται τήν άποκάλυψη με ένα χαρακτηριστικό χαμόγελο. Καθόλου άπίθανο ή έρώτησις μας να τόν θύμισε εχάριστος στιγμές τής πρώτης του νεότητος—ας τόν κρίνη, λοιπόν, έπιεικώς ή κυρία του.

— Τις παραδόσει αυτές, μās λέγει ό κ. πρωτανί, τις ειχα άρχισει από τό Γυμνάσιο. Στην άρχή περιουρίζουμην να τρώω και να δέχομαι δώρα από τις οικογένειες τών φίλων μου, πού τούς βοηθούσα στα μαθήματα. Άργότερα, και ιδίως όταν έγινα φοιτητής, τις έδουτηματοποίσα. Έπαιρα 30, 40 και 50 δραχμής. Κυρίως παρεδίδα μαθηματικά, άλλα όταν ή άνάγκη τό καλοθώ, παρεδίδα και άλλα μαθηματα. Θυμομαι ότι δέν τα κατάφερα καλά, γιατί ή γνώσις μου ήταν περιορισμένη. Έν τούτοις, ή σκεψίς ότι κερδίζω σε τόσο μικρή ηλικία χήματα με τόν κόπο μου, ή έκανε να μη διατάξω.

— Και πός διαθέτατε τα πρώτα σας χήματα, κ. Πρωτανί;

— Εις τό να κάνω τήν ζωή μου λιγότερο μονότονη και περισσοτόν ένδιαφερόμους. Ώγαγομους διάφορι φίλοι κάπου κάπου γλεντάκια κι' έτσι έχνοούσα με σκοπούρες του Πανετιστημίου και τόν παραδόσοειν.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ : Νέες άπαντήσει